

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Preiļu rajona
centrālā birojā Nr. 13

IZNAK KOPŠ

1950. GADA 29. MARTĀ

Nr. 102 (5796)

27.

AUGUSTS

SESTDIENA

1988. GADS

Maksa 3 kap.

Rajons dienu ritumā

Aktuāli jautājumi

- 23. augustā notika komjaunatnes rajona komitejas biroja sēde, kurā tika apstiprināts darba plāns pārskata un vēlēšanu sapulču sagatavošanai.

Sogad notiks arī piecas pārskata un vēlēšanu konferences — rajona patērētāju biedrību savienības, Līvānu eksperimentālās koksnes konstrukciju rūpnīcas, rajona sadzīves pakalpojumu kombināta, Līvānu stikla fabrikas un kolhozagrofirmas «Krasnij Oktjabrj» komjaunatnes organizācijās.

Birojā izskatīti arī citi jautājumi: par rekomendēšanu iestādē PSKP biedros, par skolēnu vasaras darba rezultātiem, par bezskaidras naudas norēķinu komjaunatnes biedru naudas vākšanā kolhozā «Rīts», par M. Gorkija kolhoza komjaunatnes organizācijas struktūras izmaiņu un par gatavošanos jaunatnes svētkiem.

Komjaunatnes rajona komitejā vēl gaida jūsu — jauniešu un komjauniešu — priekšlikumus, jo tikai ar visas jaunatnes aktīvu līdzdalību varēsīm sarīkot šos svētkus.

I. JOKSTE,

komjaunatnes rajona komitejas organizatoriskā darba nodaļas vadītāja vietas izpildītāja

Tikšanās ar jaunajiem pedagogiem

- 1. septembrī rajona skolās un bērnudārzos darba gaitas uzsāks 31 jaunais speciālists.

23. augustā nesenos augstskolu un specializēto vidusskolu absolventus uz tikšanās, savstarpēju iepazīšanos aicināja rajona vadība, vecākie kolēģi.

Partijas rajona komitejā jaunus pedagogus sveica pirmais sekretārs V. Solovjovs. Viņš īsumā pastāstīja par Preiļu rajona ekonomisko un sociālo stāvokli, rūpnieciskās un lauksaimnieciskās ražošanas rezultātiem un piecādes uzdevumiem, uzsvērot pedagogu lomu pārbūves procesā, kultūras un izglītības jomā. Īpašu interesi un arī jautājumus pedagogos izraisīja informācija par skolu, bērnudārzu, kā arī dzīvokļu celtniecības gaitu un perspektīvu.

Atbalstīt jauno pedagogu organizētos pasākumus, aktīvi darboties savos kolektīvos un aizraut, ieinteresēt ar savu paraugu ne vien skolēnus, bet arī kolēģus aicināja, kā arī neatlaidību darbā un radošu nemieru vēlēja rajona jauno skolotāju padomes priekšsēdētāja M. Kulakova un komjaunatnes rajona komitejas sekretārs A. Stauzs.

Pēc iepazīšanās ar partijās un komjaunatnes rajona komiteju darbiniekiem, kabinetu sistēmu sekoja neliela ekskursija pa Preiļiem, ieskatš pilsētas vēsturē, ziedu nolikšana Braļu kapos.

Vēlāk jaunus skolotājus sagaidīja rajona tautas izglītības

nodaļas darbinieki. Nodaļas vadītājs J. Lazda pastāstīja par rajona pedagogu veikumu un problēmām, aicināja nevis iet uz skolu, lai vienkārši strādātu, bet gan — dzīvot savā darbā.

Par savu darbu stāstīja un uz sadarbību aicināja metodiskā kabineta vadītāja M. Volkova, inspektori N. Sņepste, D. Smukste, T. Velecka un V. Vagalis.

Jauno pedagogu tikšanās noslēdzās ar izstādes apmeklējumu grāmatu namā «Latgale».

Sobrīd visi jaunie speciālisti jau ir pilsētiski rajona pedagogu saimes locekļi. To viņi apliecināja arī ar savu parakstu rajona jauno pedagogu grāmatā. Vai profesijas izvēle bijusi pareiza, vai tā sniedz gandarījumu — to apliecinās darbs.

Aicina izstāde

- Grāmatu nama «Latgale»
- darbinieki aicina rajona iedzīvotājus uz kārtējo izstādi.

Domājams, šoreiz tā vairāk interesēs skolotājus, izglītības darbiniekus, par ko liecina izstādes «Grāmata — skolotāja palīgs» nosaukums, kā arī izstādītā materiālu klāsts.

Interesanti, ka izstādē aplūkojamās grāmatas — gan daļēji literatūru, gan politisko un speciālo literatūru, plakātus un citus izdevumus — var ne vien apskatīt, bet uzreiz arī iegādāties.

Turpat izvietoti arī izdevniecību plāni. Līdz ar to izstādes apmeklētāji viņus ieinteresējošos izdevumus uzreiz var arī pasūtīt.

Izstāde būs atvērta līdz 10. septembrim.

S. JOKSTE

Krilatskas sudrabs

- No Krilatskas mājās atgriezies valsts jaunatnes meistaršakšu ūdensslēpošanā dalībnieki. Republikas komandā bija Laura Neimane un Gundars Ruņģis (Rīga) un preiļietis Guntars Kokins.

Ceturpadsmitgadīgā Laura Neimane kļuva par sudraba balvas īpašnieci jaunākās grupas meiteņu sacensībās slalomā. Gundars Ruņģis laboja personisko rekordu slalomā (13/3,5) un arī izcīnīja sudraba medaļu.

Arī mūsu Guntaram Kokinam — sudraba medaļai Pirmā tik atbildīgās sacensībās. Tā pietiekami izteiksmīgi raksturo Preiļu jauno ūdensslēpotāju vērtību lielajā sportā. Spožais panākums valsts jaunatnes čempionātā ir likumsakarīgs. Jānietim varbūt kā nevienam citam nācies iziet caur «uguni un ūdeni». Bet stingrais raksturs, kuru Guntars iemantojis no tēva, nēma virsroku. Arstēšanas sanatorijās un klīnikās zēns nomainīja pret Eikša ezeru.

Nu, lūk, Guntars ne tikai neatpaliek no saviem vienaudžiem ūdensslēpotājiem, bet ir pat nāvējš. No trampolīna viņš aizlēca 31 metru un 50 centimetru un līdz zelta medaļai pietrūka tikai 40 centimetru. To ieguva katminrepublikas Latvijas jaunais trampolīnlecējs R. Lažinskis.

A. ILJINA

Sliktam laikam spītējot

● M. Gorkija kolhozs ir viena no tām mūsu rajona saimniecībām, kur visumā stabili sokas darbi. Taču šīs vasaras nelabvēlīgie laika apstākļi arī te radījuši ne mazums grūtību. Pat ar kāpurķēdēm aprīkoti kombaini grimst augsnē un bez traktora palīdzības tālāk netiek. Vēl grūtāk klājas mehanizatoriem, kuri nodarbināti līnu plūksnā. Lai varētu kaut cik normāli strādāt, līnu kombaini jānovieto uz sliečēm. Un arī tad visos laukos iebraukt nevar. Tāpēc līni jānovāc arī ar rokām. Trešajā brigādē to plūksnā tiecami strādā V. Sčerbakova, V. Ivanova, F. Kotļerova, K. Serkova, R. Rikova, J. Berjoza un R. Dukaleva (augšējais attēls). Palīdz arī talcinieki no Preiļiem un Līvāniem.

Ceturtajā brigādē, kuru vada F. Soboleva, līnu plūksnā jau pabeigta. Ar līnu kombainu te strādāja V. Bogdanovs. Līnu plūksnā, lai gan laika apstākļi ir ļoti slikti, sekmes gūst arī V. Skudra (augšējais attēls pa kreisi) un V. Leimanis.

Kolhozs sekmīgi īsteno līnu produkcijas piegādi valstij. Ceturajā brigādē savu uzdevumu jau izpildījuši. Salmiņus uz Preiļu līnu fabriku nogādā šoferis V. Opolais, kā arī citi. Starp graudu vedējiem labākie šoferi ir A. Caunāns, A. Grigorjevs, P. Sčerbakovs, kuri šovasar jau pārvadājuši vairāk nekā 300 tonnu labības.

Kā sokas graudaugu vācējiem? Patlaban labākais kombainieris saimniecībā ir P. Vilčosts (apakšējais attēls pa kreisi). Viņš ir viens no kolhoza pieredzējušākajiem mehanizatoriem. Šovasar labības plaujā izmanto arī dalīto panēmienu. Kad dienas ir pārāk lietainas un graudaugus plaut pavisam nav iespējams, P. Vilčosts sēžas traktorā un ar zemi ziemājiem. Otrajā vietā starp kolhoza kombainieriem ir P. Dūda — arī pieredzējis mehanizators.

Vēl šī gada raža tūrumā, bet jau jādoma par nākamo gadu. Tāpēc saimniecībā nopietni gatavojas ziemāju sējai. Augsnes sagatavošanā centīgi strādā mehanizatori P. Kolosovs, J. Rubens un I. Bogačovs.

Ražas novākšanas laikā vīrus uztrauc ne tikai laika apstākļi, bet arī apgāde ar rezerves daļām. To nepietiek.

J. SILICKA teksts un foto

Latvijas dēliem — piemiņas parāds

● Iepazīstoties ar materiāliem par Perekopa — Congaras uzbrukuma operācijām Dienvidu frontē 1920. gada novembrī, uzzināju par latviešu strēlnieku varoņdarbiem cīņā pret barona Vrangeļa balto armiju.

Latviešu strēlnieku divīzija uzsāka kauju Išūņas pozīcijās 1920. gada 11. novembra rītausmā. Lūk, ko par šo kauju rakstījis N. Datjuks, kurš toreiz bija kaimiņos esošās V. Blihera strēlnieku divīzijas štāba priekšnieks: «Karaspēka daļu (un arī ieroču uguns) taktiskais blīvums uz frontes kilometru pie Išūņas sasniedza neparastus, Pilsoņu kara vēl nepieredzētus apmērus... Kad mūsu varoņi devās uzbrukumā, viņiem ceļā slējās lielgabalu un ložmetēju stobru žogs. Un tomēr neviens no mūsu kareivjiem nešaubījās par uzvaru».

Kaut arī baltgvardu pretuzbrukumu atbalstīja divi bruņuvilcieni un tanki, latviešu divīzijas iesaistīšanās kaujā krasi izmainīja vispārējo situāciju. Diena vēl bija tikai pusē, kad Perekopa trieciengrupas pavēlnieks V. Blihers, kurš pirmais Padomju Republikā apbalvots ar Sarkanā Karoga ordeni, jau ziņoja Dienvidu frontes kara revolucionārajai padomei un frontes pavēlniekam M. Frunzem par 51. strēlnieku divīzijas un latviešu divīzijas kaujas darbību: «Pretinieks panikā bēg».

Kaujas par Perekopu ir revolūcijas aizstāvju — Sarkanās Armijas komandieru un ierindas

kareivju masu varoņības augstākā virsotne. Uzvaru pie Perekopa Leņins nosaucis par vienu no spožākajām lappusēm Sarkanās Armijas vēsturē.

Diemžēl Perekopā nav pieminekļa, kas godinātu par varoņību Latviešu strēlnieku divīziju.

Lai iemūžinātu latviešu sarkano strēlnieku varoņdarbu, ierosinu vienā no Latvijas laukakmeņiem iekalt šādu uzrakstu: «Seit pret barona Vrangeļa armiju varonīgi cīnījās Latviešu strēlnieku divīzija. Divīzijas komandieris Kirils Stucka, komisārs Roberts Apinis.

Mūžīga slava Sarkanās Armijas varoņiem!»

So piemiņas akmeni iesaku uzstādīt Perekopa valņa virsotnē.

Visus, kuri vēlas sniegt palīdzību šajā svētajā lietā, aicinu rakstīt uz adresi: 325025, Hersona, 25. abonementa kastīte Nr. 70.

A. CITRONS,

Vissavienības komjauniešu un jauniešu pārgājiena pa revolucionāro cīņu, Komunistiskās partijas un padomju tautas kauju un darba slavas vietām Hersonas apgabala štāba loceklis, pedagogs

● Rajona saimniecības patlaban gan novāc linus, gan arī piegādā linu salmiņus valstij. Spraigas dienas tagad ir arī kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» Priēļu linu fabrikas ļaudīm, kuriem produkcija jāpieņem pārstrādei. Rajona kolhozi, kuri audzē linus, jau paveikuši vairāk nekā pusi no piegāžu uzdevuma.

ATTELĀ: linu pieņemšanā strādā arī fabrikas ražošanas nodaļas priekšiece Anna Fjodorova. J. SALNAVIESA foto

Nedienas ar ceļu

Maltas Trūpu, Puncuļu, Brišku un Sondoru sādžu iedzīvotājiem jau kopš pagājušā gada rudens ik dienas daudz neērtību sagādā negreiderētais ceļš Viļāni — Maltas Trūpi — Kruķi. Lai gan trīs reizes dienā kursē autobusi no Viļāniem līdz Maltei, par ceļa gabala no Rēzeknes rajona robežas līdz Maltas Trūpiem, Lo-

miem un Riebiņiem aprūpēšanu galva nevienam nesāp.

Galēnu ciema deputāti, kā arī es pati personiski, ne reizi vien esam izvirzījuši jautājumu par ceļa sakārtošanu, taču mums tā arī nav izdevies panākt, lai ceļu sakoptu. Greiders te šogad tā arī nav redzēts.

Man ir kauns skatīties acīs saviem kolhoziekiem. Viņiem lie-

kas, ka esmu aizmirsusi viņu prasību un nekā nedaru. Bet tā nav. Ceru, ka varbūt palīdzēs rajona laikraksts. Gribu dzirdēt no tiem, kuri atbild un arī saņem algu par ceļu aprūpēšanu, atbildi uz vienkāršu jautājumu: «Vai tiešām ir tik grūti nogreiderēt minēto ceļa gabalu?»

J.ŠTIKANE,

M. Gorkija kolhoza priekšsēdētāja

Vēstures lappuses

● Republika pēc PSKP XX kongresa, Latvijas KP Centrālās Komitejas 1959. gada jūlija plēnuma... Par šo posmu Latvijas PSR vēsturē, par tā laika notikumiem līdz šim esam runājuši ļoti maz. Un pārāk maz arī zinām, kas toreiz isti notika.

Šodien publicējam rakstu, kurš zināmā mērā izgaido notikumus mūsu republikā piecdesmito gadu beigās. Tā autors — VILIS KRŪMIŅŠ, 1953.—1955. gadā un 1958.—1959. gadā viņš bija Latvijas KP Centrālās Komitejas otrais sekretārs, piecdesmitajos gados kādu laiku strādāja arī atbildīgā darbā republikas Ministru Padomē. Patlaban Vilis Krūmiņš ir Dabas muzeja direktors.

Par atkusni nosauktais periods šķiet visai tuvs aizsākuma raksturojumam. Bija taču 1956. gada februāris ar visai gaišām atkušņa dienām Maskavā, kur notika partijas XX kongress.

Tomēr paša atmiņā kongresa laiks saglabājies kā īsta jauna un neparasta pavasara atnākšana. Bija sākumā jau vēl runātāji (piemēram, V. Molotovs) un to runām pie «relikvijām» piederošo aplausi. Bet arī šīs runas, kaut arī piegludinātas un bez «īelā vadoņa, tēva un skolotāja» slavinājumiem, izklausījās kā aizgājēju domātas un vārgulīgas. Tad kā īstenas vētras vilnis, aplausu pavadīts, noskanēja A. Mikojana impulsīvi teiktā, ka kongresā jāusama Leņina piedalīšanās; O. Kūsina kritiskais vērtējums staliniskajam dogmatismam — kā domāšanas slinkumam; Palmiro Toljati jūsmīgā kongresa jaunā gara apsveikšana Itālijas un arī citu Eiropas kompartiju vārdā.

Tad kongresa pēdējā slēgtā sēdē ar Maskavas revolucionāru — veterānu piedalīšanos. N. Hruščova plašais, drosmīgais ziņojums jau pamatos grauj Josifa Staļina pretīnisko despotismu ar tā pārkāpumiem un noziedzībām. Dzirdam veselu rindu latvisku uzvārdus: Rudzutaks, Eihe, Eidemanis, Knoriņš, Alksnis.

Klausāmies referātu, un šķiet, ka no nezināmiem kapiem ceļas vēl citi Staļina briesmu darbu apsūdzētāji.

Sausmīgs paradokss — humānākā iekārta cilvēka sociālai atbrīvošanai, cilvēces pirmais eksperiments zinātniski veidot sabiedrību, kur valdītu taisnība un darbs, simtiem tūkstoši gaišāko prātu un pašreizējā revolūcijas cīnītāju un gandrīz tikpat daudz, cik vēlāk upuru Staļina nāves pagrābos un nometnēs.

Par spīti visam taču ticējām un ticam tam, kas bija aizsākts Leņina vadībā, ta- nīs un nosargāts miljonu padomju cilvēku grūtā un varonīgā darbā un cīņā. Ne-

slēpsim, kādreiz paši ticējām arī tam, kas, sevi saukdam par Leņina skolnieku, daudz vairāk mīlēja «visu tautu un visu laiku lielākā» titulu.

So to jau zinājām par viņa akcijām trīsdesmitajos gados. Zinājām un šaubījāmies.

Tagad šaubas izzuda, kļuva bezgala smagi, dzirdot visu teikto no kongresa tribīnes. Bet reizē apziņā arvien vairāk iegulās nojaustās taisnības radītā vieguma sajūta. Kongresa dalībnieku jaunākā daļa Latvijā atgriezās tiešām ar jaunu notu pārliecību jaunajiem darbiem, kuru, sapratām, būs daudz.

Un aizsākās līdz tam nebijis radošas darbošanās, pārvērtēšanas periods.

Tas paša atmiņā saglabājies kā gaišākais mūža cēliens. Strīdējāmies un diskutējām par visu, kas skar mūsu tautas pagātni, tagadni un nākotnes celtniecību. Pie kam tas viss noritēja bez personiskiem apvainojumiem, bez nenovīdības. Kā augstākai patiesībai ticēdami Leņina Novēlējumam, kura tekstu pārvedām no XX kongresa, aizsākām pirmo reizi pēc burta un gara sociālistiskās Padomju Latvijas celtniecību.

Nekad līdz tam (varbūt arī pēcāk) vadošo republikas instanču un to darbinieku centienos un darbā nebija tik daudz aizrautības un tik maz laika. Pārspriedāmies arī ārpus darba stundām. Palauties uz gataviem zinātnieku un speciālistu lētikumiem vien nevarēja. Pārāk daudz principiālu, perspektīvu problēmu no iepriekšējiem gadiem bez risinājuma vienkārši pulcēja. Bija arī labojamas kādreiz nelaisas aplamības un nekritiskības. Atklāti sakot, ne uz reizi pierādām ole jaunām iespējām pašiem, bez komandētājiem no Savienības centra kārtot savas republikas ekonomikas un kultūras dzīves jautājumus.

Saja ziņā bija arī šķēršļi un grūtības

un nereti — tīri psiholoģiskas dabas. Gados jaunākajiem republikas līderiem ar visai bargo bērnību un jaunību buržuāzijas pārvaldītajā Latvijā un nesenā kara frontēs līdzās darbojās ne mazums mūsu tautiešu, kuru apzinīgās dzīves krietna daļa bija aizritējusi staliniskā dogmatisma žņaugos un tālu ārpus pašu dzimtenes. Tūdaļ pēc partijas XX kongresa tā īsteni sākam iepazīt šos savus kolēģus nozīmīgos partijas un valsts posteņos, īpaši Rīgā. Jaunie apstākļi parādīja, ka daudziem šiem cilvēkiem saknes savā tautā stipri vājas vai to tikpat kā nav. Daļēji bija arī mūsu vaina, ka nepietiekami centāmies viņus pieradināt pie domas, ka esam tauta ar savu jau visai pilnīgi apjaustu vēsturi, bagātu literatūru un vispusīgu gara kultūru. Viņu priekšstatī par to visu dažkārt bija kaut kur cara Krievijas provinciālisma līmenī. Kas pāri tam, tas — pēc viņu uztveres — varēja likties nacionālistisks un no buržuāziskās Latvijas, tātd — no ekspluatatoru ideoloģijas nākošs. Ka arī nesociālistiskā valstī par spīti parazītiskajām šķirām var attīstīties tautas kultūra, zinātne un arī nacionālā pašapziņa un ka tas viss ir augsti progresīva parādība — tas domājotam neļēniskajā dogmu šaurībā vienkārši prātā neietilpinājās.

Kādal radošai virzībai varēja noderēt atvērtāki augsta ranga vadītāji ar savas tautas «pazīšanu», minēšu kaut vienu piemēru.

Atbildēdams jautātajam publiskā sa- nāksmē Zviedrijā piecdesmito gadu vidū, kā Latvijā ir ar R. Blaumani, mūsu toreizējais arodbiedrības līderis «apskaidroja», ka pieminētā persona dzīvo labi un sanem personālo pensiju.

Te iepriekš teikto pieminu tādēļ, lai rādītu kaut daļēju fonu, uz kura vajadzēja strādāt, lai praksē turpinātu XX kongresā aizsāktos.

Un tomēr samērā īsā laikā — tikai nedaudz vairāk kā trīs gados — tika veikts vērienīgs darbs. Pamatos izstrādātas koncepcijas par galveno tautsaimniecības nozaru perspektīvo attīstību, ievērojot republikas dabas un darba resursus, kā arī — Savienības un pašas republikas ekonomiskā izdevīguma principus. Aizsākta kardināla projekta izstrāde celtniecības izvērsim laukos, izmantojot samērā li-

dzīgā klimatiskā zonā esošo Somijas un Zviedrijas pieredzi. Pirmo reizi Latvijā tika sagatavots un Augstākajā Padomē 1957. gadā apstiprināts likums par dabas aizsardzību, kā arī nodibināta Dabas un vēstures biedrība. Bija izdarīti pirmie aprēķini kardinālajai ekoloģiskās situācijas un labiercības uzlabošanai Jūrmalā. Izvēsta plaša jaunbūve agrāk nolaiņstājās Latgales pilsētās, īpaši Daugavpilī, Krāslavā un Dagdā.

Nebijusi rosme skāra visu kultūras jomu: tik daudz jaunu pavērsienu, pasākumu, spilgtu personību. Domāju — tik daudz kā nekad vēl. Sociālismam šajā periodā Latvijā ir ar ko lepoties. Nodibinājās republikas Valsts prēmijas, un to pirmie laureāti kļūst kā tādi orientieri mākslai un zinātnē: Andrejs Upīts un Jānis Endzelīns. Līdzās šim virsotnēm mākslā, kultūrā un zinātnē nāk desmitiem jaunu vārdu, bez kuriem savu kultūrdzīvi vakar un šodien pat iedomāties nevaram: Zermēna Heine-Vāgnere, Jānis Zābers, Artūrs Frinbergs, Džemma Skulme, Jānis Zariņš, Ojārs Vācietis, Imants Ziedonis, Arija Elksne, Eduards Pāvuls, Māris Villeruhs, Jānis Stradiņš. Un vēl daudzi citi... Radošs un visai tautai vajadzīgs darbs mūs, republikas jaunos vadītājus, satuvināja ar vecākās paaudzes atzītiem zinātnes un kultūras pārstāvjiem: Paulu Stradiņu, Arvīdu Kalniņu, Paulu Lejņu, Ati Kēniņu, Jēkabu Mediņu, Leonīdu Vīgneru, Leo Svempu, Oto Skulmi, ar Birnieka-Upīša dzimtu un ar daudziem vēl te nenosauktiem. Tieši tad sādraudzībā tapa Paula Stradiņa Medicīnas vēstures muzejs. Kopā ar kādreizējo Rīgas pilsētas galveno arhitektu Osvaidu Tīlmani sakārtojām un 1958. gada 21. jūlijā atvērām tautai Brāļu kapus. Par šādu mūsu nodomu (tam bija arī pretinieki) iepriekš — maija beigās — mūs nešaubīgi atbalstīja Padomju Savienības maršals G. Žukovs, būdams īsā vizītē Rīgā un apskatīdams Brāļu kapu ansambli. Maršals par šo tautas svētnīcu un izcilo mākslas darbu bija sajūsmā, piebilstot, ka kaut ko līdzīgu Eiropā nav redzējis un ka te nu viņš kapu plāksņu vienlīdzībā (bez dienesta pakāpju atšķirības) redz vēlreiz latviešu strēlniekus, kuru iepazinis jau Pilsoņu kara kaujās. Pie reizes G. Žukovs atcerējās arī mūsu

Salna pavasarī...

Šodien —

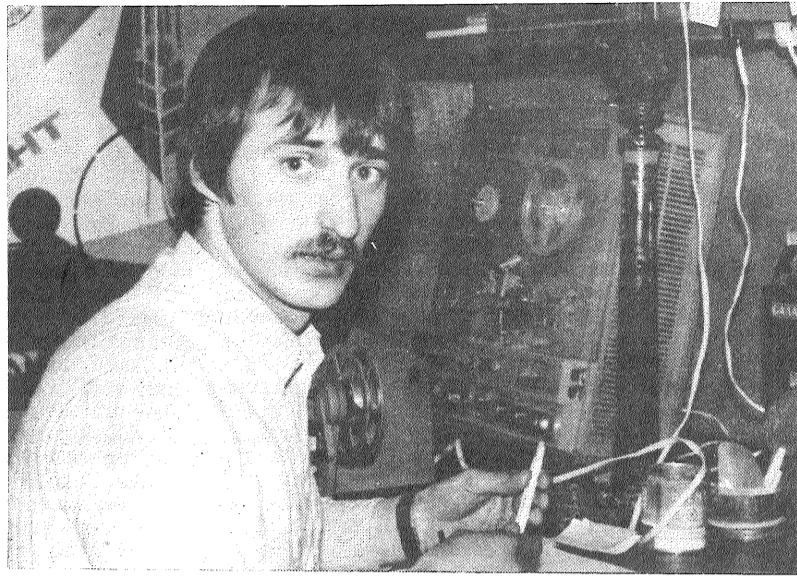
Padomju kino diena

● Kopš tā brīža, kad radās pirmie kino veidotāji un skatītāji, līdz pat šai dienai par un ap kino nav rimušas kaislības. Kino tiek nosodīts un sumināts, kritizēts un atkal atzīts. Tas mūs gan agītē, gan smidina un reizēm pat šokē. Taču visbiežāk — liek domāt. Laikam tāpēc arī neatslābst mūsu, skatītāju, interese par to.

● Rajonā ir vairāki kinoteātri. Taču bez «kinobrīnuma» nepaliek arī attālāku saimniecību laudis. Par to allaž gādā kinodirekcijas šoferi JĀNIS GRAHOĻSKIS (apakšējā attēlā no kreisās) un ANATOLIJS GZIBOVSKIS.

Daudziem mūsu rajona iedzīvotājiem nepietiek ar kino skatīšanu vien. Viņi paši vēlas to veidot. Protams, no pamatdarba brīvajā laikā. Tā iepazīstamies un ikgadējās skatēs varam vērtēt kinoamatieru veikumu.

● ATTELOS: kinoamatieri — VIKTORS NIKOLAJEVS (attēls pa labi) un SERGEJS ŠAHURSKIS (apakšējais attēls pa kreisi). J. SILICKA foto

Čeku grāmatīņas — tas ir izdevīgi

● Lai vēl vairāk samazinātu tīrās naudas apgrozību un uzlabotu iedzīvotāju apkalpošanu, ieviestas un tiek izmantotas čeku grāmatīņas.

Ar to starpniecību noguldītājs norēķinās par iegādātajām precēm vai saņemtajiem pakalpojumiem. Uzrādot čeku grāmatīņu, var arī izņemt noteiktu naudas summu PSRS Krājbankas iestādēs. Operācijas skaidrās naudas izsniegšanai pret čekiem no čeku grāmatīņām veic PSRS Krājbankas nodaļu attiecīgās struktūrvienības. PSRS Krājbankas noguldītājam izsniedz čeku grāmatīņu par jebkuru summu, pilnos rubļos to līdzekļu atlikuma ietvaros, kuri tajā brīdī ir noguldījuma uz pieprasījumu rēķinā.

Čeku grāmatīņa ir naudas dokuments, kas izdots uz noguldītāja vārda. Tā derīga divus gadus kopš izsniegšanas dienas. Neizmanto to čeku derīguma termiņu var pagarināt vēl uz diviem gadiem. Čeku var izrakstīt par jebkuru summu uz čeku grāmatīņas noguldīto līdzekļu atlikuma apjomā, ieskaitot tās summas, kas izmantotas par agrāk izrakstītiem čekiem.

Čeku grāmatīņas īpašnieks drīkst izdot pilnvaru citai personai skaidras naudas saņemšanai pret čeku PSRS Krājbankas iestādē.

Z. RUČA,

PSRS Krājbankas Preiļu nodaļas pārvaldnieka vietniece

Vēstures lappuses

Bet vai tikai?

brīvprātīgo divīziju Piemaskavas kaujas četrdesmit pirmā gada decembrī. Patēicām, ka Brāļu kapos pārāpglabāsim o tālajām kauju vietām dažus no mums eizmirstamajiem cīnītājiem — divīzijas pirmo komisāru Edgaru Birzīti, Zentu Ozolu...

Ar Voldemāra Kalpiņa, sevišķi Kārļa Ozoliņa erudīciju un zināšanām sākās latviešu literatūras mantojuma īsti zinātniska pārskatīšana. Visā savā nozīmībā «augšāmcelās» Aspazija, V. Plūdons, F. Bārda, J. Akurāters, J. Jaunsudrabiņš, K. Skalbe. Jaunā un pilnīgā skanējumā pavērsās Raiņa diženums.

Nebaidījāmies diskutēt (arī publikācijās) par vērtīgo, kas ir E. Virzas, A. Niedras, A. Grīna atstātajā mantojumā. Likās lietderīgi izdot arī dzimtenē Marisa Vētras Kanādā publicēto grāmatu «Mans baltais nams», kuru A. Frinbergam koncertturnejas laikā Toronto viesnīcā bija uzdevinājis autors.

Saņēmām aizvien jaunas ziņas par mūsu literatūras klasiķu ģimenēm Rīgā un provincē.

Aizbraucu paskatīties, kā Pārdaugavā pie Mārupītes dzīvo Akurātera tuvinieki. Skats bija vairāk nekā bēdīgs. Slimi bija visi: rakstnieka dzīvesbiedre, meita Laima un viņas dēliņš. Pagalmā zālīnā ganīlās vienīgais iztikas devējs — kaza. Steidzīgi, lauzt visus plāna grafikus, tika izdota «Kalpa zēna vasara», izmaksājot autora ģimenei pēc augstākās likmes aprēķināto honorāru. Saņēmu no Laimas sirsnīgu pateicību un priekšlikumu: kopā aizbraukt uz Dignāju un aplūkot Akurāteru māju. Ministru Padomē šajā pašā laikā pie manis atnāca arī Paulīne Bārda ar savu bērnu — ne pensijas, ne formāla darba stāža. Piesolījās pati piedalīties Friča Bārdas ārpuskārtaš dzeju izlases sagatavošanā.

Un tas drīzi tautai palīdzēja atgūt tās «emloto dzejnieku, nodrošināt normālāku dzīvi dzejnieka ģimenei.

Apmēram tas pats bija izdarīts ar Zeltoliņu ģimēni un Kārļa Skalbes (kaut daļēji) literāro mantojumu un viņu tuvinieku aprūpēšanu. Paradokss, ka padomju vara (būtībā — stalinisma) anstākļos sarežģītāk nācās risināt Eduarda Veidenbauma pašas tuvākās radniecības problēmas.

Aprakstītajos gados ne bez grūtībām, pretēji ne jau sīku darbinieku viedokļiem Maskavā izdevās aizsākt Latvijas televīzijas regulārus raidījumus, Latvijas operas ievirzīšanu visā Savienībā nedaudzo akadēmisko operētrū rangā.

Kaut tas bija nopelnīti, taču pēdējo jautājumu ar Viļa Lāča līdzdalību nācās risināt jau pie Savienības valdības premjera.

Līdzīgu, daudz citu problēmu kārtošana un pārkārtošana prasīja laiku, un darba smagums, nepārspīlēšu, gūlās uz jaunāko vadītāju pleciem. Bez visa vienlaicīgi vajadzēja labot, cik nu tas vēl bija iespējams, stalinisma lielāko nevēdzību sekas. Vispirms jau to, kas saistījās ar 1949. gadā notikušajām masveida cilvēku izsūtīšanām, par kuru aizsākumu un norisi mūs, tā laika komjaunatnes darbiniekus, pat neinformēja. Tūlīt pēc XX kongresa republikā sāka darboties Savienības Augstākās Padomes Prezīdija komisija ar augstākajām pilnvarām. Komisijai, kuras loceklis bija no republikas valdības, septiņos mēnešos nācās pārskatīt visu Latvijā par politiskiem pārkāpumiem notiesāto pilsoņu lietas neatkarīgi no soda izciešanas vietas un soda apmēra (nāves sods pēc kara valstī bija atcelts). Pārruna ar katru sodīto pirms komisijas lēmuma bija obligāta. Un nu, var teikt, savām acīm ieraudzīju ne tikai zverinātus bandītus, bet arī nelikumību upurus un traģiskus paradoksus: fašistiskais bandīts par 7—8 mīteriņu, krietnu cilvēku nošaušanu — ar 15 gadu noņemtes režīma sodu (un drīzu perspektīvu brukt mātās); turpretī bijušais komjaunietis par Stalina fotogrāfijas netīšu notriepšanu — ar 25 gadu stingra režīma noņemti.

Komisija notiesātajiem sodu paaugstināt nedrīkstēja, bet gan tikai — samazināt vai arī sodītos pilnīgi atbrīvot. Pēdējo no tiesībām tad arī pilnīgi izmanotāim, netaisnības labojot.

Lasītāis, ceru, sapratis, ka tādā kārtā liela 1956. gada daļa šo rindinu rakstīšanai ne jau tikai laika ziņā bija saspringta.

Runājot par nedaudzajiem gadiem pēc pieņemtā kongresa, gribētu minēt vairākus toreiz vēl jaunus līdzgaitniekus, kā arī dažus no vecākajiem biedriem, kuri sekmēja lielo darbu vai vismaz ar gan-

darijumu raudzījās uz mums. Vispirms par jaunajiem.

Visai pieticīgā vai pat stipri trūcīgā, kaut darbīgā dzīve vecajā Latvijā. Viņi dziļi mīlēja šo zemi un taisni tāpēc gribēja, lai tajā būtu vairāk taisnības. Te runāju pagātnē tādēļ, ka vairs ne visi no viņiem ir starp dzīvajiem. Viņi visi, Hiltērvācijai iebrūkot mūsu valstī, bez šaubīšanās saprata, ko tas nozīmēja Latvijai un mūsu tautai. Viņi asiņainajā, liktenīgajā kaujā pie Maskavas aizgāja brīvprātīgi, lai, ja vajadzēs — nebūtu pašu, bet lai būtu Latvijā, lai būtu latvieši, kas godam varētu pasaulei acīs skatīties. Viņi pat pasauli gribēja ieraudzīt labāku. To viņi bija aizņēmušies no sava Raiņa, no Leņina, kuram tie ticēja, un ne jau no Staļina, kuru īstenībā viņi tad nezināja. To teikdams, es vispirms domāju tā laika darbābdredus — Voldemāru Kalpiņu, Indriķi Pinksi, Eduardu Berklavu, Paulu Džerņi, Aleksandru Ņikonovu, Edgaru Mūkinu. Viņu ieguldījums republikas atjaunošanā pēc kara un it īpaši pēc partijas XX kongresa pavērsiena nav apšaubāms. Vēl vairāk — šo jauno kadru daļa bija principiālākais un izglītotākais N. Hruščova aizsāktās pārkārtošanas balsts republikas valdībā. Vispār Centrālkomitejas biroja sastāvā ne maza nozīme bija Pāvelam Pizānam un Kara apgabala pavēlniekam ģenerālim P. Batovam, īstenam internacionālistam (Spānijas pilsoņu karā Internacionālās brigādes komandierim). Patiesības labad jāsa-ka, ka CK pirmās sekretārs Jānis Kalnberziņš un valdības priekšsēdētājs Vilis Lācis visumā ar simpātījam izturējās pret jauno un vērienīgo aizsākumu. Pašam likās, ka mana atgriešanās Centrālkomitejas otrā sekretāra postenī ar visu biroja locekļu vienprātīgu atbalstu 1958. gada pavasarī bija ne tikai ar vecāku biedru (birojā biju pats jaunākais) uzticību apveltīts gods, bet ka paveras iespējas arī pašam veikt vairāk nekā pirms tam Ministru Padomē.

Jaunajā amatā kā primārais kļuva rūpes par kadru izvietojumu un ekonomikas attīstības un virzīšanas problēmu analīze.

Pēdējais uzdevums kļuva izcili aktuāls pēc tam, kad ar pilnu jaudu sāka funkcionēt nodibinātā Tautsaimniecības padome, kurai tika pakļauti visi republikā izvietotie rūpniecības uzņēmumi.

Aizsākās arī rūpnieciskās ražošanas zināma atdzīvināšanās.

Republikas jaunā progress periods bija jaušams visās dzīves nozarēs.

Latvija visai stingri nostiprinājās vadošajās pozīcijās Baltijas reģionā. Savu prieku par to neslēpa arī N. Hruščovs 1958. gada jūnijā, jau ne pirmo reizi pabūdams pie mums.

Nepārspīlēšu, ja teikšu, ka dzīvojam darba pacilitātībā. Un nevarējam pat iedomāties, kas gaida mūs jau pavisam tuvā nākotnē. Domāju, ka 1959. gada jūlijā Latvijā bija visai negaidīts un nepatīkams, pat satraucošs arī Hruščovam.

Vairākkārt biju tuvs aculiecinieks svarīgākajam, pat sarunu partneris Nikitam Hruščovam un sapratu, ar kādu nepatiku un neticību viņš uzņēma visu, kas aizsākas partijas plēnumā republikā un tūdaļ pēc tam. Atmetot sīkāku notikumu hronoloģiju, varētu pat uzstādīt jautājumu: vai Latvijas notikumi jau nebija aizsākums pašā N. Hruščova dramatiskajam finālā? Neņemot atbildēt apstiprinoši. Bet ka simptoms pieņemtajam tas bija. — nešaubos. Kāds gan nacionālists tad Latvijā bija parādījies, kuru (bez Hruščova ziņas) uz Latviju pēkšņi devās konstatēt Centrālkomitejas aparāta darbinieki, kuri (gan citā sastāvā) līdz tam te bija visai regulāri viesi?

Kāpēc «nacionālistisks novirziens» partijas darbā netika konstatēts, pat pieņemts neviens no diviem Latvijas Kompartijas kongresiem, kuri notika tieši pēc PSKP XX kongresa, t. i., periodā, par kuru materiālus vāca 1959. gada republikas partijas CK plēnumam?

Kāpēc tikpat kā visi cītīgi nacionālistiska un nacionālistu apvainotāji minētajā plēnumā vairākus gadus atturēās no savas pozīcijas paausanas par PSKP XX kongresu? Kāpēc J. Kalnberziņš, vairākus gadus būdams PSKP CK Prezīdija sastāvā, pieņemtajā plēnumā bija spiests kritizēt to, kam pats bija iepriekš piekritis, konsultējoties ar N. Hruščovu?

Visi šie jautājumi ir principiālas dabas un būtībā ietver Latvijas KP Centrālkomitejas 1959. gada jūlija plēnuma raksturojumu.

Plēnuma tiešie organizētāji, savākdami oratoru vairākumu no visai dogmatiski domājošo pusēs, jau iezīmēja galvenos «nacionālistus».

Raksturīgi arī tas, ka tieši «nacionālistma» apvainojumi ar skaļu reklāmu adresēti pat krievu tautības pārstāvim Aleksandram Nikolajam Biseniekam. Pirmais no šiem CK biroja locekļiem — populārais

Salna pavasarī... Bet vai tikai?

(Sākums 2. un 3. lpp.)

Latvijas lauksaimniecības vadītājs — bija neslēpts N. Hruščova reformu atbalstītājs un visai tuvos kontaktos ar Nikitas Sergejeviča veciem paziņām.

LPK CK sekretārs N. Bisenieks uz Latviju bija komandēts pēc kara. Kaut agrāk bija izcils jaunatnes organizators Tālaļos Austrumos, 1937. gads viņu — jau kā Turkmēnijas partijas redzamu vadītāju — bija skāris smagi, pat tīri fiziskas mocīšanas veidā. Viņa nostāja attiecībā pret jaunā «atkušņa» politiku bija atklāta un godīga. To viņu es labi uzināju, darbojoties kopā ar N. Bisenieku jau pieminētajā Augstākās Padomes prezidija komisijā 1956. gada vasarā. Pauls Dzērve nekādu politiska rakstura posteni tai laikā neieņēma, vadīja Zinātņu akadēmijas Eko-

nomikas institūtu. Izcils un ietekmīgs zinātnieks, kuru ilgstoša sarunā iepazīdams vēl 1959. gada jūnijā, apjūsmoja N. Hruščovs. Atceros, kā ar visu savu argumentu loģiku P. Dzērve skaidroja partijas līderim saimnieciskā aprēķina nepieciešamību ražošanas uzņēmumos (apmēram to, ko tagad darām). P. Dzērve bija pats redzamākais un aktīvākais stalinisma pamatu kritiķis no republikas zinātnieku vidus, un to labi bija ievērojis A. Pelše, savā runā jūlija plēnumā ieklaudams viņu jau vienā no «nacionālistu grupām» (divu cilvēku sastāvā).

Stalinisma tipa dogmatikām jēzūstisma nekad nav trūcis. Un pieminētajā plēnumā, kā arī pāris pēc tam sekojošos gadus tas ar visu spēku triecās pret K. Ozoliņu, P. Dzērvi, A. Nikonovu, I. Pinski, E. Mūkinu (arī mani), pielietojot gan tie-

šu demagogiju, gan vispārinot sīkus faktus. Domāju, ka galvenais apvainojums E. Berklavam bija mērķēts ar negodīgu ieceri — izsaukt šovinistisku naidu pret viņu par pilsoņu pierakstīšanās ierobežošanu Rīgā. Būtībā par tādu ierobežojumu nepieciešamību bija spriests ne reizi CK biroja, notika konsultācijas arī ar N. Hruščovu. Nekādu iebildumu pret tāda režīma pastiprināšanu nebija. Tātad, daži, savu domu neizteikdami, klausījās un lika vērt, ko dara citi. Tā viņi arī klausījās un vēroja, kā citi darbojās un runāja XX kongresa garā. So pēdējo izdarītais un tautai vajadzīgais viņiem pat nepatika. Tāpēc jau no plēnuma vērtējuma tika izņemti visi pozitīvi paveiktā, kura t. s. Hruščova atkušņa periodā bija vairāk nekā jebkad agrāk un kas ātri apstāta pēc tam, kad republikas virzība

uz pēdējo vietu reģionā nozīmīgos rādītājos bija acīm redzama.

Vai tajā visumā gaišajā periodā bija arī nacionālisma rečidīvs? Bija, tāpat kā pirms tam. Bija arī, tā teikt, rokām taustāmas šovinisma izpausmes. Ne vienmēr un visur pratām šo anormālību ārstēšanai atrast zāles. Taču tās meklējam godīgi un pamatīgāk nekā kaut kad agrāk.

Zēl, ka dogmatiku uzpūstajā netīrajā vilnī mūsu republikai izbeidzās ne tikai «atkusnis», bet apgalvošu — lielu aizsākumu un cerību pavasaris.

Jaunajiem prātiem ar godīgu skatu jāraugās pāri tiem gandrīz trīsdesmit gadiem, kad katrs sevi pārkārtojam mūsu jaunajai revolūcijai.

1959. gada jūlijs bija ne tikai aizsākums sānai pavasarī, bet — ievadījums veselam ledāja periodam ar visām nogulsējumu sekām. Protests pret to noskanēja arī Borisa Pugo runā partijas XIX konferences Maskavā.
(No laikraksta «Dzimtenes Balss»)

Kur rast spēļu vietu

bērniem un pusaudžiem

Skolēnu vasaras brīvdienas pagājušas. Vai pietiekami darbīgas un interesantas tās bija visiem mūsu sētas zēniem un meitenēm?

Daja jauniešu pabija treniņnometnēs, brauca uz sacensībām, bija skatītājos un līdzjutējos lielākos un mazākos sporta sarīkojumos. Citi brīvajā laikā bumboja pa dzīvojamā namu kvartālu pagalmiem un zālājiem.

Kopš vasaras sākuma pagājis krietns laika sprādis, bet Preiļos bērniem un pusaudžiem nav iekārtots neviens sporta sektors. Paņēdīgi slavenā teritorija pie pilsētas sildotavas stāp Rēzeknes un Košukova ielu namu kvartāliem, kura bija plānota bērnu atpūtas un sporta sektoru iekārtošanai, nu ir sarakusī. Ignorējot iedzīvotāju un sporta entuziastu iebildumus, ka bērni un autotransports nav divas savienojamas lietas, arhitekts un pilsētas izpildkomiteja rīkojās uz savu prātu un ieteipīgi turpināja realizēt savas idejas. Nu jau asfaltē otru stāvvietu. Sorleiz — rajona sadzīves pakalpojumu kombināta vajadzībām. Protams, tehniku kaut kur novietot nepieciešams. Bet kāpēc uz bērnu un pusaudžu atpūtas un sportošanas vietas rēķina. Jābrīnās arī par to, ka vienas stāvvietas izrādījās par maz(!).

Zēniem un meitenēm vajag darboties, kaut kur spēlēt bumbu, paslēpes, izskrieties, braukt ar velosipēdu. Ja šim nolūkam nav saprātīgi atvēlētās vietas, pusaudži to dara, kur viņiem tīk.

Laikam noskatījušies, kā tiek un onkuļi vienā rāvienā un draudzīgi paplašināja autotransporta stāvvietas (Košukova dzīvoja-

mo namu masīvā), sarosījās arī zēni. Nav svarīgi kam — Zēnai, Seržožai, kaimiņmājas Janciņam vai zēnu «padomei» — radās šī ideja, ka vajag iekārtot minivolejbola laukumu. Galvenais, ka nu ir sava pastāvīga bumbotāšanas vieta. Tiesa, centrālajā zālajā, bet... jāņem par labu, kā ir. Atliek tikai no rītiem uzvilkt tīklu, un «plaukst sporta dzīvesvieta». Piekritīstiet, ka šāda «bāze» jau ir zināms progress, salīdzinot par iepriekšējo. Sākumā divi puīši turēja tīklu, bet pārējie spēlēja...

Daudziem tas nepatīk. Ipaši ignajām tantēm. Viņas, ja ne par zālājiem, tad vismaz par savu dzīvokļu spožajiem loģiem ir nobažījušās. Paši zināt: sports paliek sports. Un cīņas karstumā maz kas var gadīties. Iespējams, ka šāda iniciatīva nav pa prātam arī Preiļu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejai un dzīvokļu saimniecības iecirkņim. Neizmīdīti zālāji taču ir pilsētas saimniecību prestiža lieta!

Taču — iekams dzīvojamā namu masīvos nebūs vietas, kur uzvilkt volejbola tīklu vai uzlikt basketbola grozu, iekams līdzās sporta laukumam iekārtos autotransporta stāvvietas, zēni spēlēs (un ne tikai volejbolu) arī viskošākajā zālajā. Un viņiem būs vienai, ko saka kaimiņmājas tante vai onkuļi no dzīvokļu saimniecības iecirkņa, pilsētas izpildkomitejas.

Zēniem nav kur darboties. Vai tas nav bēdīgi? Vēl bēdīgāk, ka par to diskutējam gadiem ilgi, tikai nekā tā arī nemainās.

A. VELDRE

● Kurš no mums nav ogojis dzērveņu purvā! Āri šogad Ašenieku, Rudzētu, Galēnu lielākajos un mazākajos purvos sagaidāma tīri pieņemama dzērveņu raža.

Dzērvenes ir, bet, kad pienāks to lasīšanas laiks, purvi atkal būs tukši. Septembra beigās, oktobrī pēc pirmajām salnām, kad ogas kļūst tumši sārta un vitamīni bagātas, purvos tās jāmeklē gandrīz vai ar lupu. Kāpēc? Mežsaimnieki cītīgi uzklā sija ogotāju domas. Virsroku saņēma «biznesmeņu» atziņa, ka, lūk, no stingri noteiktajiem likumiem nekā prātīgs nesanākot. Tūkstošiem ogotāju vienkopus brūkot purvā iekšā un visus vitamīnus sadzenot sūnās. Labāk lai tā: katrs par sevi lasa, kad grib lai uzsāk vākt ražu.

Ko šāda labdarība dod, esam pārliecinājušies: purvos vāc pilnīgi zaļas ogas. Kur tad «cītīgi» ogotāji liek šo produkciju? Nodod valstij, pārdod tirgū maksliģi nogatavinātas, negaršīgas ogas, kurās arī vitamīnu nav ne miņas. Toties apzinīgs cil-

vēks pie dabas veltēm tiek ar lielu piepūli, vākdams palikušās sīkās dzērveņogas.

Rajona iedzīvotāji laikrakstā lasīja paziņojumu, ka sagādes apvienība, sākot ar 15. augustu, iepērk dzērvenes pa 2,50 rubliem kilogramā. Lūk, šāds paziņojums vēl vairāk steidzināja peļņas kārus cilvēkus vākt negatavas ogas. To viņi arī dara. Dārzeņu pieņemšanas bāze gan paskaidroja, ka piedāvātā produkcija esot gluži zaļa, tāpēc pagaidām nepieņemot.

— Vai vēlāk arī nepieņemsi?

— Droši vien pieņemsim...

Noliktavas darbiniece vēl piebilda, ka jau pašlaik (21. augustā) daži iedzīvotāji esot savākuši un piedāvājot pietiekami solidu daudzumu ogu. Lūk, rezultāts patvaļai, kuru faktiski izmanto negodīgi cilvēki.

Pērn mūsu rajonā bija cilvēki, kurī savāca tonnu un pat vai-

Šis dāsnais dzērveņu laiks...

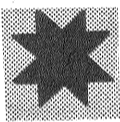
rāk negatavu dzērveņu un bez problēmām tās realizēja sagādes kantori. Turklāt — ne tikai vietējie. Mūsu dzērveņu purvos iecienījuši kaimiņu rajonu un Rīgas iedzīvotāji, kuri atbrauc pie radiem un burtiski apzog mūsu dabu un cilvēkus. Kā gan citādi lai nosauc šādu atlieksmi?

Domāju, ka daudzi rajona iedzīvotāji piekritis: ar vietējās varas palīdzību tomēr būtu jānoteic ierobežojumi ogošanā un produkcijas iepirkšanā. Un vēl. Vai arī sagādniekiem nav jābū principālākiem? Vai galvenais ir iepirkt ogu daudzums, bet nevis kvalitāte?

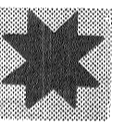
Tā nu iznāk, ka dzērveņu lasīšana mūsu rajonā atkal pārvēršas par peļņas kāru cilvēku ziedu laikiem. Bet godīgs cilvēks pie ogām netiek.

A. ILJINA

Redaktors P. PIZELIS

SLUDINĀJUMI

26. PROFESIONĀLĀS TEHNISKĀ VIDUSSKOLA

uzņem audzēkņus 1988.—1989. mācību gadam šādās specialitātēs:

audējas, spolētājas, trikotāžas izstrādājumu un zeķu aditājas, gatavo trikotāžas izstrādājumu un audumu kontrolleri, trikotāžas izstrādājumu šuvējas.

Mācības notiek latviešu un krievu valodā, mācību laiks no

«AGROKIMIJAS» RAJONA APVIENĪBAS LABORATORIJA

izdara dārzeņu, ābolu un bumbieru analīzi, nosakot nitrātu saturu.

Laboratorija strādā ik dienas no plkst. 8.00 līdz 17.00, izņemot sestdienas un svētdienas. Pusdienu pārtraukums — no plkst. 12.00 līdz 13.00.

Lai izdarītu analīzi, dārzeni un augļi jāiesniedz šādā daudzumā:

kartupeļi, saknaugi, ķirbjauģi, tomāti un gurķi — 3 kg, kāposti — 4 kg, lapu dārzeni — 0,5 kg, sīpoli — 1 kg, kīpkoki — 0,5 kg. Par vienas analīzes izdarīšanu jāmaksā 4 rubli 81 kapeika. Iziņas pa tālruni 23172.

Pamatojums: izraksts no Latvijas Valsts agrorūpniecības komitejas kolēģijas 1987. gada 5. augusta 125. lēmuma.

1 līdz 3 gadiem. Audzēkņi saņem apmaksu par prakses laikā saražoto produkciju 50 procentu apmērā, bezmaksā apģērbu, ēdināšanu un brīvbileti braukšanai pilsētas transporta līdzekļos. Ir kopmītne. Absolventi strādā vieglās rūpniecības uzņēmumos. Dokumentus pieņem no š. g. 1. jūnija līdz 30. augustam.

Skolas adrese: 226084, Rīgā, A. Deglava ielā 41 a, tālrunis 577450 vai 573954.

Satiksmē ar 11., 22. trolejbusu, 47. autobusu līdz Nīcgaļes ielai.

Mūžam saulainas lai divas dzīves, Ko gredzens šodien vienā sien.

(O. Vācietis)

Sveicam SILVIJU SKREIVERI un AIGARU SMELTERI, kopējo dzīvot sākot.

Kolhoza «Dzintars» kolektīvs

Izsakām dziļu līdzjūtību Teklai Puđānei sakarā ar MĀTES nāvi.

Agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» līnu fabrikas kolektīvs

Aizej tu, bet tavos darbos Mūžs vēl ilgu gadus būs, Mīrkļos gaišos, mīrkļos skarbos Vārds tavs piemīnā mums būs. (L. Vāczemnieks)

Izsakām dziļu līdzjūtību Vitālijam Strodam, izvadot MAMULU smiltāja.

Ražošanas apvienības «Agrokimija» kolektīvs

LIVĀNU STIKLA FABRIKAI

pastāvīgā darbā steidzami vajadzīgi:

transportstrādnieki (vīdēji) darba alga — 180-200 rbl.), noņēmjējas (140-180 rbl.), stikla masas pavedējs (300 rbl.),

presētājs dienas maiņa (300 rbl.),

tehniskās kontroles nodaļas kontrolleri (180-200 rbl.), ventilācijas atslēdznieks (200 rbl.),

sihtas sagatavotāji (250 rbl.), stikla formējamā mašīnu mašīnisti (220—250 rbl.),

stikla apdarinātāju mācekļi (150 rbl.), apdarinātāja alga 220-320 rbl.),

stikla izstrādājumu slipētājas (150-200 rbl.),

stikla pūtēju mācekļi (150 rbl.), stikla pūtēja alga 200-300 rbl.),

remontatslēdznieki (250 rbl.), 4.—6. kategorijas elektromontieri (170-200 rbl.).

Pieteikties stikla fabrikas kadru daļā, tālruni — 43171 un 44479.

Ai, tu manu vecu tēvu, Baltas maizes arājiņu, Tavi soļi aplūsuši, Garas važas galiņā.

(T. dz.)

Izsakām līdzjūtību Pēterim Rožānam, no TĒVA uz mūžu atvadoties.

Agrofīrmas «Krasnij Oktjabrj» grāmatvežu kolektīvs

«LENINA KAROGS»

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

TALRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996,

atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecības, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Vaļkas ielā 1. 1 nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Metiens 13 966 eks. (latv. val. 9925 eks., krievu val. 4041 eks.). Indeks 68169. Pas. 1259.